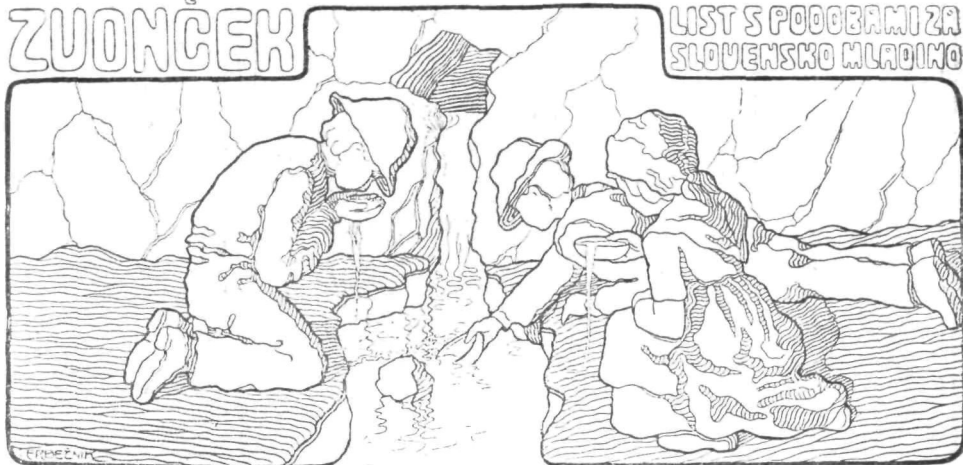

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1915.

Leto XVI.

Sirota.

V tihem gozdu, v senci bukev
ob studencu žuborečem
plaka Jelica.

Sama je na širem svetu,
sama, tožna, zapuščena:
svet je ne pozná . . .

Mamica ji je umrla,
ki ljubila jo kot svoje
bistro je okó.

H komu naj se zdaj zateče,
komu naj na širem svetu
toži svojo bol? . . .

Ah — in bratec! Že od nekdanj
živel daleč je v tujini —
tuj in nepoznan.

Zadnjič je le iz daljave
prišel spet v domače kraje
k sestri po — slovó . . .

Prišel je, a spet odšel je
od sestrice pod zastavo —
za cesarja v boj . . .

*

V tihem gozdu, v senci bukev
ob studencu žuborečem
plaka Jelica . . .

A nad njo pa v sinjem zraku
kroži in čemerno kraka
črni vran . . .

Tinče Ravljan.

